

תת"ע 6211/06/21 - תמיר פרץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6211-06-21 מדינת ישראל נ' פרץ

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
תמיר פרץ
נגד
מדינת ישראל
המבקש
המשיבה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.06.21.
2. המבקש קיבל לידיו דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60152041541 המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 22.01.20, של נהיגה ברכב בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מרבית 90 קמ"ש במהירות של 131 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 .
3. ביום הדין אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס בסך ₪ 1,500.
4. **טענות המבקש**
5. המבקש כפר בביצוע העבירה. לטענתו הוא נעדר מהדין כיון שהתבלבל במועד הדין, בשל מצבו הבריאותי אשר אותו פירט בבקשתו, ואשר בעתיו נקבעו לו 100% אי כושר עבודה לצמיתות ו-91% נכות רפואית לכל החיים.
6. המבקש טען כי בשל מצבו, שגה לחשוב שהדין בעניינו אמור להיערך בחודש נובמבר. לטענתו אם לא יבוטל פסק הדין ייגרם לו עיוות דין חמור וזאת נוכח כפירתו בביצוע העבירה וכיוון שגילה כי נגזר דינו בהעדרו רק לאחר שהוטל עיקול על חשבונו.
7. לחילופין התבקש בית המשפט לקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים, שכן ראוי לאפשר לו לקבל את יומו בבית המשפט, בנסיבות העולות מן הבקשה.
8. **טענות המשיבה**
9. המשיבה טענה כי המבקש לא עמד בשני התנאים הקבועים בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ) לפיהם רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהעדר נאשם דהיינו, אם נוכח כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו ואם הדבר ראוי כדי למנוע עיוות דין.
10. המשיבה טענה כי שכחה או בלבול אינם באים בגדר "סיבה מוצדקת" כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה הפנתה המשיבה לע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 09.08.2018) וכן לתת"ע 558-02-09 וליד גמאמעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 09.08.2018).
11. לעניין עיוות הדין טענה המשיבה, כי לא הונחה תשתית שאכן ייגרם נזק, למבקש. זאת אף בהינתן העובדה כי בית המשפט הטיל על המבקש, לפני משורת הדין, אך את הקנס המקורי.
12. **דין**
13. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 07.04.2008):
"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והטחנת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".
14. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
15. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
16. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
17. ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982".
18. **קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש**
19. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974:
"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".
20. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולדין נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 21.05.17), עפ"ת (ח"י) 67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.04.18), רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.01.15)).
21. גם בעפ"ת 62391-02-19 סויסי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה למנען הזמנה בדואר רשום.
22. דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.
23. על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש "האפרסק 6 ת"ד 59060 מברשת ציון 9073106", והוחזר בציון ההערה "לא נדרש".
24. דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, כלומר, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 חזן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 21.01.18) ורע"פ 3698/17 יוספוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 07.05.17)).
25. המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין ואף לא עמד בנטל הנדרש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. יתרה מכך, המבקש טען כי התבלבל בתאריך וטעה לחשוב כי הוא נקבע לחודש נובמבר. המבקש אף לא הוכיח כי מצבו הרפואי ביום הדין לא איפשר לו להתייצב לדיון.
26. כבר נפסק כי בלבול או שכחה, אינם בהם בגדר "סיבה מוצדקת" לביטול פסק דין, כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם.
27. בעניין זה ראו למשל ע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 09.08.2018); תת"ע 558-02-09 וליד גמאמעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 09.08.2018), וכן ע"פ 9053/05 סייג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.04.15) שם נאמר בין היתר:
"...טעויות ברישום, שכחה לגבי מועד הדין וכיוצ"ב אינן עולות כדי "סיבה מוצדקת" וכי מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, הינם רבים מכדי שטענות אלה תהפוכנה לעילה מספקת לביטולו של פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי התייצבותו..."
28. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.
29. **האם קיים חשש לעיוות דין**
30. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.04.2018)).
31. כלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.05.2018)).
32. המבקש כפר במיוחס לו.
33. הלכה היא, כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). טענתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.
34. על המבקש הטל הקנס המקורי בלבד, תוך שנלקח בחשבון עברו התעבורתי.
35. לפיכך, איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. בנסיבות העניין אף לא ראיתי מקום לקיים דיון בבקשה.
36. **שיהי בהגשת הבקשה**
37. מדובר בבקשה המוגשת בשיהי ניכר וזאת ללא נימוק המצדיק זאת ודין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל) (האסמכתאות שם) (פורסם בנבו 10.05.18).
38. הכלל הוא כי אין לקיים דיון בבקשה להארכת המועד להישפט. איני סבורה כי הנסיבות המפורטות בבקשה מצדיקות קיומו של דיון. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.
39. **מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.**

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ב, 09 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.